

РЕШЕНИЕ

№ 1052

гр. В., 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 19 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кристиана Кръстева

при участието на секретаря Теодора К. Кирякова
като разгледа докладваното от Кристиана Кръстева Гражданско дело № 20233110107630 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е образувано по предявен от Г. М. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. В., ул. „Р.“ № 13 **срещу** О. В., с адм. адрес гр. В., бул. „О. П. П.“ №43 иск с правно осн. чл. 61, ал. 2 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата в общ размер н а **3521,87лева**, представляваща сторени от нея разходи за планиране, проектиране и изграждане на строеж „Улични водопроводи Ф110, ПЕВП с обща дължина от 567м., по плана на СО „В.“ - гр.В., доколкото изградените водопроводи са станали автоматично публична общинска собственост от датата на издаване на разрешение за ползване, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска в съда – 14.06.2023г. до окончателното й заплащане. **В евентуалност** се предявява иск по реда на чл. 59, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищцата същата сума.

Ищецът основава исковата си претенция на следните фактически твърдения: Собственик е на поземлен имот с идентификатор № 10135.2723.108, находящ се в гр. В., местност Т.. За осигуряване на питейна вода до посочения имот, както и до други съседни имоти в местност „В.“, нямало изграден водопровод и респ. нямало и информация да се предвижда изграждането на такъв през 2016г. По тези съображения на 01.08.2016г. ищцата заедно с други собственици на съседни имоти учредили ДЗЗД „Г. Т. - В.“ с предмет на дейност – финансиране изграждането на уличен водопровод за питейна вода по направление от о.т.113,117,121; о.т.117,1290,1297; о.т. 115,115а. В договора изрично било посочено, че след въвеждането на водопровода в експлоатация, същия ще стане собственост на О. В., на осн. Закона за водите. Твърди се, че след учредяването на гражданското дружество, 10.11.2016г. представителят – Георги Костадинов подал в О. В. заявление с инвестиционно намерение - за проектиране на уличен водопровод. На 18.11.2016г. ответникът изпратил отговор, в който било посочено, че О. В. възразява срещу подписване на договор между страните за проектиране на водопровод. Впоследствие на 07.12.2016г. в деловодната система на О. В. бил регистриран тристранен договор за проектиране с рег. № Д16001623ВН по образец на ответника, като съдържанието му не подлежало на изменение. По силата на договора възложителят и инвеститорът възлагали на изпълнителя, а последният се съгласявал да извърши проучване и проектиране на „Уличен водопровод ф110 ПЕВП по

плана на СО „В.“. Съгласно чл. 3 от договора всички видове работи, извършени при изпълнение на поръчката, следвало да се заплатят единствено от инвеститора, като същият нямал право да предявява към възложителя каквито и да било финансови претенции във връзка със заплащането. Навежда, че посочената клауза от договора е нищожна поради противотворечието ѝ със закона, доколкото представлявала отказ от бъдещи права. Сочи, че на 05.04.2017г. О. В. издала разрешение за строеж № 45/ГИ/05.04.2017г., влязло в сила на 27.04.2017г., по силата на което се разрешавало извършването на строително-монтажни работи за строеж на Улични водопроводи ф110, ПЕВП с обща дължина от 567 м., по плана на СО „В.“, гр. В.. Твърди, че на 20.06.2017г. в деловодната система на О.та бил регистриран тристранен договор за изграждане с рег.№ Д17000929ВН, по образец на ответника, с възложител – О. В., инвеститор – гражданското дружество и изпълнител „Костадинов 43“ ЕООД. В чл.2.5 от договора било посочено изрично, че цената по последния се дължала само и единствено от инвеститора. Навежда се, че посочената клаузата също била нищожна. Твърди, че на 18.06.2018г. от държавна приемателна комисия е съставен Протокол за установяване на годността на ползване на строеж „Улични водопроводи ф110, ПЕВП с обща дължина от 567м., по плана на СО „В.“, гр. В.“, а на 20.06.2018г. от ДНСК - гр. В. било издадено Разрешение за ползване на строеж за водопровода.

Излагат се аргументи, че изграденият водопровод попада върху терен публична общинска собственост и съгласно чл. 19, т. 4, б. "а" от Закона за водите, доколкото съставлява водностопанско съоръжение на територията на О.та, за което няма твърдения да е налице изключение (да е включено в имуществото на търговски дружества, различни от ВиК операторите с държавно и/или общинско участие в капитала, или на сдружения за напояване и които се изграждат със средства или с кредити на търговските дружества или на сдруженията за напояване) и е част от уличната разпределителна водоснабдителна мрежа в урбанизирана територия, същият е станал публична общинска собственост с издаването на разрешение за ползването му на 20.06.2018г. За реализиране на съвместната дейност, всеки от участниците в дружеството бил длъжен да участва в покриването на разходите с парични вноски, като направените от ищцата възлизали на сумата в общ размер на 3521,87лева. Твърди се, че с въвеждането на водопроводното съоръжение в експлоатация ответникът е одобрил предприетата от гражданското дружество работа, свързана с изграждането на водопровода и дължи възстановяване на сторените за това разходи. По същество се моли съдът да уважи предявения иск и за присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК, ответникът е депозирал писмен отговор на исковата молба, обективиращ съображенията му за неоснователност по същество на исковите претенции. Не оспорва, че изграждането на процесния водопровод е било задължение на О. В., но твърди, че ищцата, като участник в гражданското дружество, подписвайки двата тристранни договора, се е отказала от правото да предявява към ответника каквито и да било финансови претенции, свързани с проектирането и изграждането на съоръжението. Оспорва изложеното от ищцата, че посочените клаузи са недействителни, като излага подробни доводи в тази насока. Молбата е за отхвърляне на исковата претенция и присъждане на разноски.

В съдебно заседание страните чрез процесуалните си представители поддържат исковата молба и писмения отговор и аргументират становища по съществото на спора.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и съобразно приложимия закон, **съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:**

На основание чл. 146, ал.1, т.3 и т.4 ГПК, съдът е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните, че ДЗЗД „Г. Т. - В.“ е финансирало и изградило процесния водопровод в местност „В.“, гр. В., както и че същият е бил въведен в експлоатация.

Страните не спорят и по отношение на обстоятелствата, че ищцата е собственик на поземлен имот с идентификатор № 10135.2723.108, находящ се в гр. В., местност Т.; че същата е съдружник в ДЗЗД „Г. Т. - В.“ и че в тази връзка е сторила твърдените разноски от 3521,87лева.

Горните факти се констатира по несъмнен начин по делото и от ангажираните писмени доказателства, приобщени по делото и неоспорени от ответника, а именно: договор за доброволна делба на съсобствен НИ, вписан в СвП – В., с рег. вх.регистър 18958/29.12.2001г; договор за учредяване на ГД за финансиране изграждането на уличен водопровод за питейна вода по направление о.т. 113,117,121; о.т. 117, 1290, 1297; о.т. 115, 115а. „Г. Т. – В.“; справка-извлечение Регистър булстат; договор за проектиране от 07.12.2016г., договор за изграждане на „улични водопроводи ф110 с обща дължина 567 метра по плана на СО „В.“, гр. В.; разрешение за ползване № ДК-07-В-80/20.06.2018г.; договор за изпълнение на СМР от 02.08.2017г., договор за строителен надзор от 10.07.2017г., с предмет процесния водопровод; договор за транспортиране и предаване на строителни отпадъци от 14.06.2017г., фактури и платежни документи.

Спорът между страните е правен и той се свежда до установяване дали клаузите на чл. 2, ал. 4 и чл. 3, ал. 2 от договора за проектиране от 07.12.2016 г. и чл. 2.5 от договора за СМР на водопровода от 20.06.2017г. изключват извъндоговорната отговорност на ответника, доколкото предвиждат, че всички разходи по проектирането, изграждането и въвеждането в експлоатация на уличния водопровод са за сметка на ДЗЗД и съответно при това положение ищцата, като съдружник няма право да търси възмездяване от О. В..

На този въпрос е дадено разрешение с влязло в сила решение № 821/13.03.2023г., постановено по гр. д. дело № 7685 по описа на ВРС за 2022г., потвърдено с решение № 1087/05.10.2023г. по в.гр.д. № 1115 по описа на ВОС за 2023г. водено от друг съдружник в ДЗЗД „Г. Т. - В.“ срещу същия ответник – О. Врана, с което е прието, че клаузите на чл. 2, ал. 4 и чл. 3, ал. 2 от договора за проектиране от 07.12.2016г. и чл. 2.5 от договора за СМР на водопровода от 20.06.2017г., са нищожни на основание чл. 26, ал. 4 вр. ал. 1, предл. първо от ЗЗД, като противоречащи на правна норма, от чиято диспозиция не е възможно отклонение чрез договаряне, а именно от императивното правило, нормативно регламентирано в разпоредбата на чл. 64, ал. 3 от ЗУТ. Следва да се отбележи, че обявените за нищожни клаузи имат сила и разпростират действието си и по отношение на трети лица за спора, в случая - и по отношение на ищцата.

И в настоящия казус няма спор, че изграденият водопровод попада върху терен публична общинска собственост и съгласно чл. 19, т. 4, б. "а" от Закона за водите, доколкото съставлява водностопанско съоръжение на територията на О.та, за което няма твърдения да е налице изключението /да е включено в имуществото на търговски дружества, различни от В и К операторите с държавно и/или общинско участие в капитала, или на сдружения за напояване и които се изграждат със средства или с кредити на търговските дружества или на сдруженията за напояване/ и е част от уличната разпределителна водоснабдителна мрежа в урбанизирана територия, е публична общинска собственост. Разпоредбата на чл. 64, ал. 3 от ЗУТ, предвижда, че проводите и съоръженията на техническата инфраструктура се изграждат, поддържат и ремонтират от и за сметка на държавата, общините или съответните експлоатационни дружества, освен ако в специален закон е предвидено друго. Налага се извода, че процесният уличен водопровод е следвало да бъде изграден от О.та, защото именно тя е негов собственик. /така в решение № 356 от 7.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 853/2010 г., IV г. о., ГК./ Следователно налице са елементите на фактическия състав на чл. 61 ал. 2 от ЗЗД: ищцата, в качеството ѝ на съдружник в ДЗЗД е извършила чужда работа без пълномощие, предприела е работата уместно и я е управлявала добре в интерес на ответника, поради което има право да получи от него връщане на разноските до размера на обогатяването му от 3521,87лева.

По гореизложените съображения съдът намира, че предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло. Търсената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба - 14.06.2023г. до окончателното изплащане на задължението, така както е било поискано.

По разноските

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на поискани и доказани разноски. Претендира се такива за платено адв. възнаграждение от 780лева и 141,40лева - платена ДТ. Съобразно изхода на спора, посочените разноски в общ размер от 921,40лева следва да се възложат в тежест на ответника.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА О. В., с адм. адрес гр. В., бул. „О. П. П.” №43 да заплати на Г. М. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. В., ул. „Р.” № 13, сумата от **3521,87лева**, представляваща сторени от нея разходи за планиране, проектиране и изграждане на строеж „Улични водопроводи Ф110, ПЕВП с обща дължина от 567м., по плана на СО „В.“ - гр.В., доколкото изградените водопроводи са станали автоматично публична общинска собственост от датата на издаване на разрешение за ползване, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска в съда – 14.06.2023г. до окончателното й заплащане, на основание **61, ал. 2 от ЗЗД**.

ОСЪЖДА О. В., с адм. адрес гр. В., бул. „О. П. П.” № 43 да заплати на Г. М. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. В., ул. „Р.” № 13, сумата от **921,40лева**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски пред настоящата инстанция, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - В. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____